

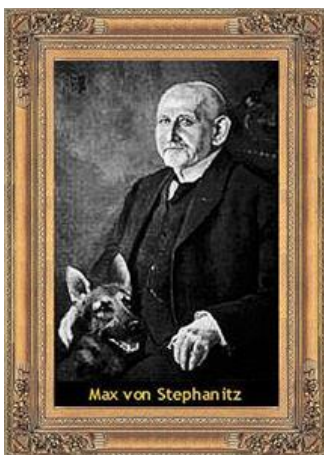
"Tysk Schäfer"

Schäfern är som "typ" en mycket gammal hund. Man har hittat kranier ända från bronsåldern, det vill säga runt 2000 år f Kr, som till sin utformning är nästan identisk med dagens Schäferhundar.

Denna ursprungsform har sedan genom alla år bevarats och nästan helt förskonats från mänsklig "hjälp". Från början hölls Schäferhund som vakthund för bostäder och lösdrivande boskap av olika slag, men under de senaste århundradena blev den alltmer en vallande hund för får, en så kallad herdehund, och det är också därigenom den fått sitt namn.

Fårarherde heter på tyska Schäfer, och herdens hund blir därför helt logiskt Schäferhund. Debuten för den moderna Schäferhunden skedde på en utställning i Tyskland

1899, där den uppmärksammades av två män, **Max von Stephanitz** och **Artur Meyer**, som sedan kom att bli Schäfertysklands dominerade krafter under många år. Dessa herrar var mycket entusiastiska och bildade redan 1899 den tyska Schäferhundklubben (SV) och man skrev också detta år den första exteriöra och mentala rasstandard, en standard som med bara marginella ändringar gäller än i dag.

Enligt många sakkunniga är det först de senaste 10 till 20 åren som hundarna börjat se ut som den exteriöra delen av standarden föreskriver.

I princip finns inte något arbetsområde som är främmande för en Schäfer. Inte minst dess insatser på tjänste-hundsidan har rönt stor uppmärksamhet. Redan i början av 1900-talet introducerades den som polishund i Tyskland och den fick också många och viktiga uppdrag under första världskriget, där den definitivt befäste sin användbarhet.

Världens populäraste ras, en mångsidig brukshund

I de flesta länder världen över toppar Schäferhunden år efter år registreringstabellerna som mest köpta hund. Anledningarna är naturligtvis flera, men de många användningsområdena är nog skälet till att så många människor väljer denna ras.

Det finns knappast någon uppgift inom hundsporten, eller i samhällets tjänst, som inte en Schäferhund klarar av.

Allmänt om rasen Schäferhunden är visserligen världens - och Sveriges populäraste ras, men det är för den skull ingen renodlad sällskapshund. Den måste få jobba med både benen och hjärnan för att bli lycklig. Man behöver inte flänga runt hela Sverige och tävla varje helg (även om det oftast är rätt kul), men man måste bibringa hunden kunskaper i en eller flera bruksgrenar. Kunskaperna ska givetvis sedan

underhållas med täta träningspass.

En Schäfer som inte får jobba är ingen lycklig Schäfer Rent allmänt kan man säga att bara riktigt aktiva människor kan komma i fråga för att ha Schäfer, aktiva genom att promenera i skog och mark, och som dessutom har tid att arbeta med hunden. En fråga som oftast ställs är om barnfamiljer kan skaffa Schäfer. Rasen passar bra i en barnfamilj om hunden och barnen, med föräldrarnas hjälp, får lära sig visa respekt och ta hänsyn till varandra.

Inte minst måste det finnas regler som måste följas från båda håll. Även som oerfaren hundägare kan man mycket väl köpa Schäfer. Förstagångs ägarna har som regel ett stort hundintresse, vilket med lite hjälp kan utvecklas till ett väldigt fint förhållande med hunden. Som hos alla raser bör man vara lyhörd för råd och anvisningar och vilja lära sig "allt". Är man det, kan rasvalet av en Schäfer bli mycket lyckat, även om det är den första hunden.

Egenskaper och mentalitet Enklaste sättet att beskriva en Schäfer är att citera en bit ur standarden:

"En Schäfer skall ha ett jämt humör och ha goda nerver, vara självsäker och frimodig och fullständigt godlynt (utom i retningsläge) och därtill skall den vara uppmärksam och följsam. Den måste besitta mod, kamplust och hårdhet för att vara lämplig som sällskaps-, vakt-, skydds-, tjänste- och vallhund".

Man kan säga att den skall utstråla styrka vighet och självsäkerhet samt inge respekt och vara samarbetsvillig. En valp har naturligtvis inte utvecklat alla egenskaperna till fullo, men med en ägare som har intresse tid och engagemang, kommer den säkert att leva upp till vad som ovan sägs. Förarkontakten är bland det viktigaste vid hundens uppfostran, oavsett vilken ras det rör sig om. Om den är god, och signalerna från föraren är så tydliga att hunden aldrig behöver tveka eller missförstå budskapet, finns stora chanser att hunden skall bli precis som man vill ha den.

En normal Schäfer finner sig tillrätta i de flesta

situationer och miljöer.

Den har därför inga problem att koppla av i hemmets lugna vrå under förutsättning att den fått tillräcklig motion och stimulans. Inom sin egen flock är den oftast kontaktsökande, och stundtals kelig och ömhetsberoende. Med rätt ledarskap är det inga problem med självständighet.

Mot främlingar skall den ha en något avvikande inställning, utan rädsla och utan alla former av aggressivt eller hotande beteende, alltså fullständigt godlynt. Att väldigt många människor har stor respekt för Schäferhundar beror säkert på att den liknar vargen (den gamla folktron om vargens farlighet lever fortfarande kvar), och att den syns ofta "vilt bitande" vid TV-reportage från idrottsevenemang med mera, (något som är inlärt och sker på kommando), samt att den kan vara något reserverad i sitt sätt att hälsa på främmande människor. Detta gör att den kan användas som vakthund. Den skall då ha ett balanserat uppträdande.

Schäferhundens intresse för att jaga (vilt) är inte utpräglat och brukar inte vara något större problem. Den kan visserligen göra små utflykter ibland, men håller sig som oftast inte längre bort än att den har flockledaren inom synhåll.

I sitt förhållande till andra hundar av samma kön är den bättre än genomsnittet. Antalet bråk och slagsmål är förhållandevis få (med tanke på hur många Schäfrar det faktiskt finns). Med träning i ung ålder och rätt ledarskap kan ett eventuellt problem med detta nästan helt elimineras.

Vardagsliv med Schäferhunden En Schäfer skiljer sig inte från andra raser när det gäller vardagslivet. Inte heller motionsbehovet skiljer sig från andra brukshundar som bör bestå av dagliga promenader, kombinerat med annan regelbunden motion som till

exempel cykel-, jogging-, skidturer (med pulka), eller varför inte simturer på sommaren om man kan ordna detta.

Det ungefärliga motionsbehovet är två till 3 timmar om dagen, plus en stunds mental aktivering i form av till exempel lydningsträning.

Allt sammantaget borgar för att hunden mår bra och orkar utföra det arbete som vi ålägger den, oavsett om det är på det fysiska eller det psykiska planet. Det spelar inte så stor roll hur man aktiverar sin hund, huvudsaken är att man gör det, såvida man inte har en klar målsättning med sin utbildning förstås, som att bli brukschampion, lydningsschampion, bevakningshund, hemvärnshund, räddningshund, draghund, vallhund, eftersökshund eller vad det nu må vara.

En Schäfer som fått sitt behov av fysisk och mental aktivering tillgodosatt kan som vuxen vara ensam hemma några timmar, även om detta inte är så lyckat. Schäfern är ett utpräglat flockdjur och vill helst umgås med folk, det vill säga sin familj så mycket som möjligt.

Sammanfattning, motion och aktivering - Drygt två timmarsmotion per dag - plus mental aktivering - Lugna vardagspromenader - Långa skogspromenader - Cykelmotionering - Sim- motionering - Följa med på ridturen - Följa med på joggingturen - Följa med på fjällturen - Spår, skydds, enligt svenska eller internationella former - Sök, rapport - Lydnadsdressyr/tävlingslydnad - Draghundssport - Räddningshund -

Bevaknings- Hemvärns- Räddningshund - Polisiärt arbete - Annat tjänstehundsarbete - Viltspår